

Arrest

nr. 224 496 van 31 juli 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERSCHRAEGEN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient in december 2018 voor de tweede keer een aanvraag in voor het bekomen van een visum voor kort verblijf.

Op 6 maart 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum type C, aan verzoekster ter kennis gebracht op 13 maart 2019. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“(…)

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Betrokkene is jong, ongehuwd. Ze zou op bezoek komen bij een Belgische man. De band tussen beiden wordt onvoldoende aangetoond.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene beschikt over zeer bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening.

Betrokkene reisde nooit eerder binnen het Schengengebied.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen."

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd. Ter terechtzitting bevestigt de vertegenwoordigster van de verwerende partij dat er geen nota met opmerkingen is ingediend.

2.2. Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid, van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidende verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In het enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) *juncto* de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheid- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"De visumweigering t.a.v. verzoekster stelt als enige motivatie (stuk 1):

"Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld.

Betrokkene is jong en ongehuwd. Ze zou op bezoek komen bij een Belgische man. De band tussen beiden wordt onvoldoende aangetoond.

Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine.

Betrokkene beschikt over zeer bescheiden financiële middelen op de voorgelegde bankrekening.

Betrokkene reisde nooit eerder binnen het Schengengebied.

Omwille van bovenstaande cumulatieve redenen wordt geoordeeld dat betrokkene onvoldoende garantie beidt op terugkeer naar het land van origine."

Dit komt m.a.w. neer op een volkomen eensluidende weigeringsmotivatie als de hierboven reeds geciteerde weigeringsbeslissing inzake visum C van april 2017 (vergelijk stuk 1 en stuk 3).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen

(RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Verweerder is in casu niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, zodat zij fundamenteel incorrect heeft beoordeeld en kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen (schending materiële motiveringsplicht).

Minstens is verweerder schromelijk onzorgvuldig geweest in haar beoordeling en bijgevolg kennelijk onredelijk tot haar beslissing gekomen.

Concreet komt het voor alsof verzoekster geen enkel motiverend dossier toevoegde aan haar visumaanvraag nr. 23531. Nochtans heeft verzoekster de boodschap van verweerder uit de visumweigering van 10.04.2017 (stuk 3) goed begrepen en diende zij bij de aanvraag in december 2018 een lijvig dossier in, teneinde aan alle "cumulatieve redenen" van verweerder tegemoet te komen. Op 21 december 2018 ontving verzoekster ook een ontvangstbevestiging nadat haar lijvig gemotiveerde aanvraag was ingediend (stuk 6).

Onder andere werd hierbij voorgelegd:

Een begeleidend schrijven van deze vriend D. dewelke zich ook terug garant stelt voor verzoekster, waarbij de heer D. hun band uiteenzet en verduidelijkt hoe hij zelf reeds meermaals naar KENIA is gereisd op bezoek bij verzoekster, terwijl hij graag ook eens zijn eigen thuisregio zou voorstellen aan verzoekster. Dit schrijven stelt o.a. hieromtrent (stuk 4):

"During these visits we have explored many of Kenya's tourist sites, including Etdoret, Nakuru, Kisumu, Nairobi, Iten, Chebioch Gorge and Mombasa. This had led to us developing a close relationship and we stay in touch ever since.

Our long standing friendship has endured distance and time, and I would like Jasmine in turn to visit me in Belgium to understand more of my culture and background and to engage in tourism, visiting the historical cities, starting with Brugge, the place where I live, but also Gent, Antwerpen, Brussel and other locations such as the coast and the Ardennes."

Zonder meer stelt de bestreden beslissing op dit punt, identiek aan de weigering uit april 2017: "ze zou op bezoek komen bij een Belgische man. De band tussen beiden wordt onvoldoende aangetoond."

Wat kan verzoekster en de heer D. nog meer aantonen? Ze zijn goede vrienden en wensen na de diverse bezoeken in de richting van Kenia nu ook eerst eens een bezoek in de andere richting (naar België) zien plaatsvinden.

Eenzoveel werd voorgelegd bij de aanvraag en beschreven in de brief van de heer D.:

"I want to stress that after her visit with me, J. will be returning to her homeland Kenya. Ties binding to her homeland are:

- o Her family, and in particular her son A., whose birth certificate is enclosed
- o She is in full time and permanent employment as a laboratory technician at a medical facility operated by the Kenyan government in Eldoret (employers letter enclosed)
- o This year (2018) we purchased a house in Eldoret (copy of the purchase agreement enclosed) into which J. will move in the first quarter of 2019, and where I will stay when I go to visit. I retire at the end of 2019 and plan to spend considerable amounts of time with her once retired."

Ondanks het bovenstaande, met de voorliggende geboorteakte van haar zoontje A. van 7 jaar oud dat bij de familie in Kenia blijft tijdens een kort bezoek van diens moeder naar België (stuk 5), alsook ondanks de duidelijke arbeidsovereenkomst en loonfiches waaruit blijkt dat verzoekster een goede en respectabele full time job als laborante uitoefent in Kenia, waaruit zij naar Keniaanse maatstaven een mooie maandelijkse wedde geniet (en waarbij verzoekster deze job aldus nooit op het spel zou zetten), oordeelt verweerder in de bestreden beslissing (stuk 1):

"Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine."

Alsook

"Betrokkene beschikt over zeer bescheiden financiële middelen."

Verzoekster vraagt zich waarlijk af of verweerder haar aanvraag, met alle bijgevoegde bewijzen om tegemoet te komen aan de wensen van de DVZ zoals reeds verduidelijkt in 2017 wel gelezen heeft, laat staan zorgvuldig overwogen in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel!?!

Hoe kan nu ernstig worden beweerd/gesteld in de bestreden beslissing dat zij niet aantoont over resterende familiale banden te beschikken wanneer haar zoontje van 7 jaar oud thuis zal blijven (bij familie die hem opvangt, terwijl hij naar school blijft gaan) terwijl diens moeder kort naar België op bezoek komt ?

Hoe kan ernstig worden voorgehouden dat verzoekster maar "bescheiden financiële middelen heeft" indien zij een deftige full time job heeft als laborante, terwijl zij samen met de heer D. intussen een huis kocht in Eldoret ?

Bovendien, indien de DVZ haar financiële middelen onderzoekt (in het bezit van een brief van haar werkgever, alsook van verzoeksters én loonfiches) zal verweerder vaststellen dat het maandelijks inkomen van verzoekster als Laborante neerkomt op iets meer dan 56.000 Keniaanse schilling (stuk 7). Een recent onderzoek toont aan dat de helft van de huishoudens in Kenia dienen rondkomen met een maandinkomen van minder dan 10.000 Keniaanse schilling. Slechts één procent van de Keniaanse gezinnen heeft een maandinkomen tussen de 55.000 Sh en 75.000 Sh per maand:

"Nearly half of Kenya households earn less than Sh10,000 per month while two percent have completely no income.

A new survey by Ipsos Public Affairs on estimated total monthly income also indicates that 1 percent earns between Sh55, 000 to Sh75, 000 and another one percent earning between Sh75,000 and Sh100,000 per month. "24 percent earn between Sh10,000 and Sh25,000, ten percent earns between Sh25,000-Sh40,000 and another three percent earns between Sh40,000 and Sh55,000 per month, "according to the research findings."

(<https://www.standardmedia.co.ke/business/article/20Q12762Q2/what-maiQrityof-kenyan-households-earn-in-a-month>) - stuk 8

Reken daarbij het gegeven dat verzoekster daarnaast een huis heeft en de blote bewering dat verzoekster in Kenia (naar Keniaanse maatstaven) "over zeer bescheiden financiële middelen beschikt" is ronduit ridicuul en aldus fundamenteel onjuist.

De finale motivatie "betrokkene reisde nooit eerder binnen het Schengengebied" is natuurlijk een absurd weigeringsmotief in het licht van de bovenstaande motivatie. Evident reisde zij er nog niet eerder, gezien haar eerdere aanvraag van april 2017 werd afgewezen. Net omdat zij correct de regelgeving volgt en

niet slinks via een ander land een Schengenvisum trachtte te bekomen, bereidde zij - in het licht van de motivatie van de weigeringsbeslissing van april 2017 door de DVZ (stuk 3) - een ernstig gemotiveerd nieuw visumverzoek voor, waarbij alle mogelijke garanties op terugkeer werden geboden:

- *Haar kind van 7 jaar blijft thuis in Kenia bij de familie;*
- *Ze heeft een zeer mooie job als laborante in Kenia met een naar Keniaanse normen ruimschoots méér dan gemiddeld mooi inkomen;*
- *Haar werkgever is akkoord met haar (korte) afwezigheid voor bezoek naar België,*
- *De band met vriend D. D. wordt duidelijk beschreven door de heer D. zelf.*

Desondanks oordeelt verweerder, wars van alle voorliggende informatie, eenvoudigweg identiek aan de weigering van april 2017 als zou geen band met haar herkomstland worden aangetoond ("geen familiale banden" "bescheiden financiële middelen"), waardoor andermaal het visum C geweigerd wordt.

Deze weigering is fundamenteel onrechtmatig, strijdig met zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft duidelijk geen ernstige rekening gehouden met alle voorliggende bewijzen ter garantie van verzoeksters terugkeer naar Kenia na haar bezoek aan de heer D. in België.

De Dienst Vreemdelingenzaken mag er een ander gedacht op nahouden dan verzoekster en de heer D., doch men dient minstens redelijk te blijven en op een begrijpende wijze te motiveren waarom men een lijnrecht tegen alle in het administratief dossier voorliggende bewijzen ingaand standpunt inneemt.

De DVZ dient haar aanvragen visum C immers professioneel en met respect te behandelen, naar evenredigheid van de nagestreefde doelen (zie considerans 6 van Verordening EG nr. 810/2009).

Artikel 32 van deze Verordening EG nr. 810/2009 stelt als enige mogelijke weigeringsgronden, indien de aanvrager:

- i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;*
- ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;*
- iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;*
- iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;*
- v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;*
- vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodex, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;*
- vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,*

of

indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum

In casu kan, in het licht van het lijvige dossier zoals door verzoekster ingediend bij haar visumvraag, géén van deze redenen ernstig worden weerhouden in hoofde van verzoekster.

De bestreden beslissing is bijgevolg onrechtmatig, strijdig met deze bepaling, alsook strijdig met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verbreking van de bestreden beslissing dringt zich dan ook op."

3.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

(...)”

Er dient te worden aangenomen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 32, punt 1.b, van de visumcode aangezien de beslissing uitdrukkelijk stelt dat verzoeksters voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld en besluit dat verzoekster onvoldoende garantie biedt op terugkeer naar het land van origine.

Vooreerst merkt de Raad op dat het administratief dossier slechts het Schengen aanvraagformulier bevat en een samenvatting van de aanvraag, opgesteld door de ambassade, evenwel niet de overtuigingsstukken die verzoekster bij haar aanvraag heeft gevoegd.

Verzoekster wijst op het begeleidend schrijven van haar vriend D.D. die zich ook garant heeft gesteld voor haar. Daarin wordt ook het doel en de omstandigheden van haar kort bezoek uiteengezet en wordt gewezen op hun jarenlange vriendschappelijke band. Verzoekster begrijpt het motief in de beslissing dat *“de band tussen beiden”* onvoldoende is aangetoond niet. De Raad leest in de overgemaakte samenvatting van de ambassade *“souhaite aller rendre visite à un ressortissant Belge, ami, D.D.”* Verzoekster kan aldus worden gevolgd waar zij stelt dat de band met de heer D.D. in de aanvraag duidelijk is weergegeven en dat de verwerende partij er kennis van had.

Verzoekster wijst verder op het verblijf van haar zoontje van 7 jaar bij haar familie in Kenia tijdens haar kort bezoek naar België. Zij verwijst ter staving hiervan naar het begeleidend schrijven van haar vriend D.D. en de geboorteakte van haar zoontje in bijlage van haar verzoekschrift dat volgens haar verklaring werd toegevoegd aan het visumdossier. De Raad herhaalt dat het administratief dossier niet de stukken bevat die zijn gevoegd bij het visumdossier, doch enkel een opsomming bevat van de stukken die zijn overgemaakt. In de opsomming wordt verwezen naar het begeleidend schrijven van de heer D.D.

waarin wordt verwezen naar verzoeksters zoontje. Het motief in de beslissing "*Betrokkene toont niet aan te beschikken over resterende familiale banden in het land van origine*" is kennelijk onredelijk, nu de verwerende partij wel degelijk kennis had van het bestaan van haar kind.

Verzoekster wijst op haar *fulltime* job als laborante en het huis dat de heer D.D. heeft gekocht in Eldoret. Ten bewijze hiervan heeft zij een brief van haar werkgever voorgelegd en loonfiches waaruit volgens haar blijkt dat zij een inkomen geniet dat ruimschoots méér is dan het gemiddeld inkomen in Kenia. De Raad stelt vast dat uit de weergegeven samenvatting van de ambassade met betrekking tot de overgemaakte stukken, de verwerende partij kennis had van haar *fulltime* functie als laborante en van het huis. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de financiële middelen op haar bankrekening zeer bescheiden waren. Het is evenwel niet kennelijk redelijk om enkel te verwijzen naar de stand van haar bankrekening, dat een momentopname is, zonder anderzijds rekening te houden met haar maandelijks inkomen en het feit dat zij over een huis beschikt in Kenia.

Verzoekster kan tenslotte worden gevolgd waar zij stelt dat het motief "*reisde nooit eerder binnen het Schengengebied*" geen reden tot weigering van de afgifte van het visum kort verblijf kan zijn, nu dit slechts een vaststelling is waaruit niet kan worden afgeleid dat zij niet het voornemen heeft om terug te keren vóór het verstrijken van het visum.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde minister op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 maart 2019 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

N. MOONEN